

IN MEMORIAM
A. C. J. VAN GOOR.

Met ontsteltenis en ontroering zullen de leden der Nederlandsche Botanische Vereeniging kennis genomen hebben van het overlijden, op den jeugdigen leeftijd van 43 jaar, van hun ijverig medelid van Goor. Het zij mij, die hem wellicht beter heb gekend, dan eenig ander, vergund, hier enkele woorden tot zijne nagedachtenis neer te schrijven.

Aanvankelijk onderwijzer te Amsterdam en als zoodanig reeds een der steunpilaren van het floristisch onderzoek van Nederland, gevoelde van Goor reeds vroeg den lust bij zich opkomen verder te studeeren en dit natuurlijk in de plant- en dierkunde. Niet over de middelen beschikkend, zijn onderwijzerschap er aan te geven, bereidde hij zich in zijn vrijen tijd voor, eerst voor het Staats-examen, later voor het candidaatsexamen plant- en dierkunde. Voor het laatste kon hij natuurlijk alleen gereed komen dank zij de tegemoetkomende houding zijner professoren, die hem toestonden, na schooltijd en zelfs des avonds de noodzakelijke practische werkzaamheden te verrichten. Na zijn candidaatsexamen verkreeg van Goor meer tijd voor zijne studie door de thans voor hem bestaande mogelijkheid, eene betrekking bij het middelbaar onderwijs te Amsterdam te aanvaarden. Hij promoveerde in 1917 cum laude op eene dissertatie over de cytologie van *Noctiluca miliaris*. Daarna bleef hij tot het vorig jaar werkzaam als eerste assistent aan het zoölogisch station te den Helder,

welke betrekking hij reeds voor zijne promotie verkozen had boven die van leeraar, om de meerdere gelegenheid tot het doen van wetenschappelijke onderzoekingen. In het najaar van 1924 begaf hij zich, als slachtoffer der algemeene bezuiniging gevallen en op wachtgeld gesteld, naar Siena in Italië, waar hij bij Prof. Pollacci dank zij de bemiddeling van den beroemden algoloog de Toni eene assistentsbetrekking gekregen had en vanwaar hij eenige weken geleden, ongerust geworden door de symptomen van de ziekte, die hem ten grave zou slepen, overhaast en reeds zeer verzwakt terugkeerde.

Zoude ik van Goor als mensch en als wetenschappelijk man kort moeten karakteriseeren, ik zoude hem willen aanduiden als een braven kerel van eenigszins kinderlijk naieve natuur en met eene ontzaglijke werkkraft en eene enorme feitenkennis. Zijne werkkraft grensde inderdaad aan het ongelooflijke en ik heb niemand in mijne omgeving ooit zòo zien werken als hij. Trouwens, de lijst zijner geschriften, die hieronder volgen moge, getuigt daarvan. Over zijn geheugen heb ik dikwijls verstomd gestaan en ik kreeg den indruk, dat elk feit, hoe onbeduidend ook, eenmaal tot zijne kennis doorgedrongen, voor altoos tot zijne beschikking bleef staan. Het stelde hem b.v. het laatste jaar in staat, toch al op eenigszins gevorderden leeftijd, nog zóo goed Italiaansch te leeren, dat hij er in kon publiceeren en er voordrachten in kon houden. Wel ieder, die met van Goor in aanraking kwam, heeft het gevoel gekregen, met een door en door rechtschapen mensch te doen te hebben. Typisch voor hem was, wat ik dezer dagen nog hoorde vertellen, dat hij, eenige jaren geleden een voorgevoel van het naderend einde gekregen hebbend, juist hierom niet tot het sluiten van eene levensverzekering wilde overgaan, dan na van zijn huisdokter de verzekering te hebben gekregen, dat hem met zekerheid niets mankeerde, zoodat hij zich met een gerust geweten

aan het onderzoek van een medisch adviseur eener levensverzekering-maatschappij kon onderwerpen!

De publicaties van van Goor, ongewoon talrijk, wanneer men het korte aantal jaren in aanmerking neemt, dat hij heeft mogen werken, liggen op verschillend gebied. Daar zijn in de eerste plaats de mededeelingen, die hij schreef op last van zijn chef, den directeur van het Rijksinstituut voor Visscherijonderzoek te den Helder. Verder schreef van Goor een aantal opstellen over vragen van afstamming, die hem als geloovig Katholiek bijzonder interesseerden en die hij niet naliet, bij herhaling voor zijne geloofsgenooten uiteen te zetten. Maar zijne groote liefhebberij vormde de studie der Nederlandsche wieren, tot wier kennis hij in belangrijke mate heeft bijgedragen. Zijn omvangrijke werk „Die holländischen Meeresalgen,” uitgegeven door de Koninklijke Akademie van Wetenschappen, een monument van vlijt en betrouwbaarheid, zal zijn naam een onafzienbaren tijd doen voortleven in kringen van binnen- en buitenlandsche algologen. Door zijne dissertatie betoonde van Goor zich een ervaren cytoloog en het laatste jaar, te Siena, ging hij met succes over tot het bestudeeren van plantengeographische en physiologische problemen. Het is voorzeker niet te veel gezegd, dat met onzen besten makker van Goor een van Nederlands kranigste en meest belovende botanici is heengegaan!

LIJST van publicaties van van Goor,
voor zoover ik in den korten mij ter beschikking staanden tijd daaromtrent zekerheid heb kunnen verkrijgen.

1. De zeenaalden en de zorg voor hun jongen. Meded. over Visscherij, XXII, 1915.
2. Het afslaan der duinen en de botvisschers, ibidem, XXIII, 1916.

3. Over ouderdomsbepaling en groei bij den snoekbaars (naar Frl. E. Mohr), *ibidem*, XXIII, 1916.
4. *Noctiluca miliaris* Sur., Eene cytologische studie. Diss. Amsterdam 1917.
5. Het lichten der zee. Med. over Vissch. XXIV, 1917.
6. Die Cytologie von *Noctiluca miliaris*, im Lichte der neueren Theorien über den Kernbau der Protisten. Arch. f. Prot. K., XXXIX, 1918.
7. Afstamming en palaeontologie. Ann. Kath. Wet. Ver. 1918.
8. De afstamming van den mensch, *ibidem*.
9. De afstammingsleer en de tegenwoordige stand der natuurwetenschap. Praeadvies Kath. Wet. Ver. 1918.
10. Verdediging op de aanvallen gericht tegen het natuurhistorisch praeadvies. An. K.W.V. 1918.
11. Afstammingsleer en de tegenwoordige stand der Natuurwetenschap. Leiden, Théonville. 1918.
12. De afstammingsleer en de gevonden fossielen. De Beiaard, I, 1918.
13. De palaeontologie als steun voor de afstammingsleer. De Katholiek, II, 1918.
14. Zur Kenntnis der Oscillatoriaceen. Rec. d. Trav. bot. Néerl., XV, 1918.
15. Bijdrage tot de kennis der Blauwwieren voorkomende in het zoetwaterplankton van Nederland (met Duitsch résumé). Verh. en Rapp. Rijksinst. v. biol. en hydrogr. Visscherijonderzoek, I, 1919.
16. Het afstammingsvraagstuk in zijne verhouding tot geloof en wijsbegeerte. Leiden, Théonville, 1919.
17. De natuurwetenschappelijke gegevens der afstammingsleer in het licht van wijsbegeerte en theologie. De Beiaard, II, 1919.
18. Het zeegras (*Zostera marina* L) en zijn beteekenis voor het leven der visschen. Verh. en Rapp. Rijksinst. v. Visscherijonderzoek, I, 1919.

19. Zur Charakteristik einiger Coscinodiscinae. Rec. d. Trav. bot. Néerl., XVII, 1920.
20. Das Wachstum der *Zostera marina* L. Ber. d. d. bot. Ges., XXXVIII, 1920.
21. Naamlijst der wieren, aanwezig in het herbarium van het zoölogisch station Helder. Den Helder, de Boer, 1920.
22. Verslag omtrent het voorkomen en de verspreiding van het watervarentje *Azolla* in de Friesche wateren in 1919. Bijlage B. Verslag Rijksinst. v. Visscherij-onderzoek over 1919. Den Helder, de Boer 1920.
23. Verslag omtrent de verspreiding van *Azolla* in de Noordelijke provinciën van ons land in 1920 en de oorzaken der infectie van de Friesche wateren. Idem over 1920, den Helder, de Boer, 1921.
24. Die *Zostera*-Assoziation des holländischen Wattenmeeres. Rec. d. Trav. bot. Néerl., XVIII, 1921.
25. Prodromus eener flora en fauna van het Nederlandsche zoet- en brakwaterplankton. Verh. en Rapp. Rijksinst. v. Vissch., I, 2, 1922.
26. Flora en Fauna der Zuyderzee 1922.
 - a. De Halophyten en de submerse Phanerogamen.
 - b. De Algenflora.
 - c. Het Phytoplankton.
27. Beiträge zur Kenntnis des Nannoplanktons der südlichen Nordsee. Verh. en Rapp. Rijksinst. v. Vissch., I, 2, 1923.
28. Die holländischen Meeresalgen. Verh. Kon. Akad. v. Wet., 2e sectie, XXIII, no. 2, 1923.
29. Een en ander uit de biologie der Nederl. zeewieren. Hand. XIXe Nederl. Nat. Gen. Congres, Maastr. 1923.
30. De tegenwoordige stand der afstammingsleer in het bijzonder ten opzichte van den mensch. 19e Jaarverslag der apologet. Ver. „Petrus Canisius”, Sept. 1922—Aug. 1923.

31. De zomere excursie van de Soc. bot. de France naar Cherbourg. Vakbl. v. biol., V, 1923.
32. Les algues marines de la Hollande. Bull. de la Soc. bot. de France, 4e série, XXIII, 1923.
33. Ueber einige neue und bemerkenswerte Schwebalgen. Rec. d. Trav. bot. Néerl., XXI, 1924.
34. Zur Charakteristik einiger Melosirineae, ibidem.
35. Eenige typische verschillen in het phytoplankton van de Maas en den Rijn in Nederland, 1924.
36. Un coup d'oeil sur le caractère méridional de la flore sauvage de la Normandie. Bull. soc. bot. de France, 4e série, XXIV, 1924.
37. Contribution à la physiologie des Cyanophycées. Sur les pseudo-vacuoles rouges et leur signification. Revue algologique 1925.
38. Einige bemerkenswerte Peridineen des holländischen Brackwassers. Rec. d. Trav. bot. Néerl., XXII, 1925 (in druk).
39. Die Euglenineae des holländischen Brackwassers mit besonderer Berücksichtigung ihrer Chromatophoren, ibidem.
40. Ueber einige bemerkenswerte Flagellaten der holländischen Gewässer, ibidem.
41. Ueber Nitzschia actinastroides (Lemm.), ibidem.
42. Contribuzione alla conoscenza del carattere della Flora toscana (in druk).
43. La formazione d'un aldehyde nei cloroplasti durante l'assimilazione (in druk).

THEO. J. STOMPS.